

Тахсинъ, (*въ себе си*).

Загубенъ съмъ !

Балкански.

Треперяшъ. Еднажъ само истината излѣзе изъ устата ти, когато каза, че смъртъта та е растреперала. Ти не подозрѣваше, че произнасяше смъртъта си, когато заповѣдваше това удоволствие — да запалятъ цѣло село за да те прѣдизвѣстятъ за идване то на табури ти. Нъ върви. Никой нѣма да посѣгне на животаъ ти. Веднажъ ти бѣше безъ оръжия и безъ заштита, и азъ ти го подарихъ. Тоя пътъ ти го подарява подлостъта ти, Животътъ ти не струва единъ крушумъ. Надеждата за животъ, която влиза въ мозъкътъ ти, помраченъ и смазанъ отъ страхътъ, се сблѣсква въ тая минута оште съ ужасни мштения . . .

Тахсинъ.

Азъ . . .

Балкански.

Поштади ни зрѣлиште то на притворната си подлостъ. Не се боимъ отъ ваши ти ужаси. Отмъщение то ни е вулканъ. Ваши ти ужаси са запалени главни, които падатъ въ него за да распалватъ огньтъ и да ускорятъ страшно то му изригване. Часътъ на прѣсѣдата е близъкъ и ти ште живѣешъ за да дочакашъ тоя часъ. Понеже това само ви иди отъ ръки, утолявайте звѣрски ти си похоти въ клания, бесчестия и опустошения. Покрийте България съ развалини. Тии ште бѣдатъ паметници ти на нашата свобода. Върви. Ти би първий ни робъ. Иди раскажи какъ се отнасятъ съ свои ти роби тия, които се борятъ за свобода та.

(*Тахсинъ излиза*).

Другари, пламъци ти са далече. Да отидемъ да приготвимъ първата битка. Борци ти трѣбова да са излѣзнали вече отъ Търново. Може би за послѣденъ пътъ се виждаме. Ний ште умремъ съ сладката надежда, че както сме живѣли за отечеството за него сме и всички паднали.

(*Влиза едно отъ Панайотови ти момчета*).